

[Alfred Bøgh.]

handlingers resultater tilbage på statsfinanserne og den samfundsøkonomiske udvikling.

Det er klart, at vi nu i udvalget må drøfte den virkning, som bl. a. de tre første måneders udbetaling til tjenestemændene vil have på statsfinanserne. Der er i forslaget, så vidt jeg ved denne meget foreløbige gennemgang kan se, tale om afgiftsforhøjelser betydeligt ud over de udbetalinger, der vil ske til tjenestemændene i indeværende finansår. Når talen er om det kommende finansår, må venstre lægge afgørende vægt på, at de økonomiske faktorer ses i sammenhæng. Jeg kan ikke her og skal heller ikke opstille nogen samlet økonomisk målsætning for det kommende finansår, men mon ikke der vil være enighed om, at det vil være af væsentlig betydning for en gunstig udvikling og en fortsat høj beskæftigelse, at det lykkes at afbryde det faretruende underskud på handelsbalancen? Både af hensyn hertil og af hensyn til den indenlandske balance vil det efter vor opfattelse være nødvendigt at bremse de sidste års prisstigninger. Jeg skal ikke nævne tal for, hvor langt vi kan komme i den retning, men vi har jo økonomiministerens udsagn for, at der ikke er ret meget at rutte med. Lad mig tilføje, at der ikke kan være mening i, at man fastlægger et indkomstniveau, som man på forhånd ved må reduceres enten ved et overskud på statsfinanserne eller, sagt med andre ord, ved at man træffer aftale om indkomststigninger, som man på forhånd ved skal tages fra folk igen gennem øgede skatter. Skal en fornuftig indkomstpolitik have mening, må den sigte helt klart, og formålet er ikke at hindre et balanceret statsbudget og lægge byrder på finanspolitikken, som den ikke med rimelighed kan bære, men som tværtimod vil kunne afskære den fra dens øvrige opgaver.

Derfor må jeg indtrængende opfordre regeringen til klart at give udtryk for nu eller under dette lovforslags videre behandling, hvad den som ansvarlig regering anser for en samfundsøkonomisk forsvarlig ramme for arbejdsmarkedets overenskomstforhandlinger, når prisstigningerne i det kommende år skal holdes inden for et forsvarligt niveau, når et fortsat handelsbalanceunder-

skud skal undgås, når balance på statsbudgettet skal kunne nås, og når der tages hensyn til gennemførelsen af det forslag, som vi i dag har til første behandling.

På den anden side må det naturligvis stå klart, at hvis arbejdsmarkedets parter ikke kan leve op til det ansvar, som et sådant råd fra en ansvarlig regering giver dem, bliver det folketetinget, som bliver tvunget til at genskabe det fornødne overskud på statsfinanserne. Skal det foreliggende lovforslag have mening og virkelig kunne blive led i en sund og sanerende økonomisk politik, kommer vi ikke uden om disse spørgsmål.

Det er på denne baggrund, mit parti vil vurdere det foreliggende lovforslag. Vi må nu i det kommende udvalg se på, om regeringen ud fra et sådant helhedssyn vil kunne overbevise os om lovforslagenes berettigelse.

Haunstrup Clemmensen: Det er mig magtpåliggende til indledning at understrege to forhold. For det første, at vi i det konservative folkeparti naturligvis altid er rede til at tage det fulde medansvar for at anvise og sikre dækning for udgifter, som også vi anser for påkrævede og vil stemme for, og for det andet, at vi erkender, at konjunkturudjævnen finanspolitik kan være nødvendig i visse situationer. Der kan være uenighed både om størrelsen og om tilliden til de enkelte ministres evne til at administrere en sådan politik, men vi erkender, at den i princippet kan være nødvendig.

Når så meget er sagt, vil jeg imidlertid gerne tilføje, at den lovgivningsform, der her er tale om, giver os anledning til en række kritiske bemærkninger. Vi ved vel, at man måske i erhvervsvirksomheder, større såvel som mindre, kan være nødt til at arbejde efter princippet med deleleverancer, men vi henstiller indtrængende til den højtærede finansminister, at det ikke bliver en vane, at han altid præsterer deleleverancer i skatte- og afgiftspolitik. Det er et skråplan, og det er en foranstaltning, der på mange måder vanskeliggør folketingets standpunkttagen.

De afgifter, vi her behandler, kaldes ofte giftskatter; andre med måske lidt lysere livssyn vil kalde dem skatter på livsglæden. Jeg tror, den måde, på hvilken den højt-